

WENDY DE LIEFDE

Zomer

—

NET ALS IN DE FILM

Het is hartje zomer als de 23-jarige Tijmen met zijn ouders en broertje afreist naar een camping in Zuid-Frankrijk. Met frisse tegenzin, want zijn eigen vakantieplannen vielen in het water toen zijn ex Tessa hem onverwachts dumpte. Keihard. Veel tijd om daarbij stil te staan krijgt hij overigens niet, want in Frankrijk ontmoet hij de Limburgse vamp Lieve, die onverwachts iets bij hem losmaakt.

Tijmen is vastbesloten: morgen gaat hij op zoek naar Lieve.
Maar of hij nog op tijd is...?

Hoofdstuk 1

Daar was het dan. Het moment waar ik zo intens naar had verlangd. God, wat ben je mooi. Puur. Je bewegingen zo verfijsd. Een plaatje. Je ruikt ook lekker. Naar zonnebrand op een warme huid. Je maakt me week tot op het bot. Kijk mij nou staan. Knikkende knieën. Kippenvel all over the place. Een zweetdruppel bij mijn slaap. Holy shit, wat ben ik, een puber? Verman jezelf, Tijmen, in vredesnaam. Zachtjes woel je door mijn donkerblonde haren. Een zucht. Mijn vingers glijden over je gezicht. Je wangen als dons. Lippen als kussens waar ik langzaam in verdwijn.

We staan zo dicht tegen elkaar aan dat je mijn harts slag wel móét voelen. Voel jij het ook? Ik hoop het zo.

Er valt een druppel op mijn hand, die voorzichtig op je heup rust. We stoppen. Ik strijk een subtiel gekrulde lok uit je gezicht en steek hem achter je oor. Hij is iets blonder dan de rest van je haar, waar een warme, zomerse gloed overheen valt. Je hebt wel iets weg van Ariël, uit die film. Of was die rood? Konden we maar samen verdwijnen in de zee. Waar dan ook. Als jij maar bij me bent. Gegil bij het zwembad. Een bui barst los. Het doet ons allemaal niets.

Ik zeg dat je mooi bent. Je bloost en slaat je ogen neer. Mijn vingers onder je kin en je ogen ontmoeten de mijne weer. Jij voelt het ook. Ik zie het aan de manier waarop je mijn ziel pakt met die smaragdgroene kijkers. Fijn dit, zeggen ze.

Een rust valt plots over me heen en ik zoen je opnieuw. Mijn heupen drukken zachtjes tegen de jouwe. Je ronde billen leunen tegen de tafeltennistafel. Met een soepele beweging

til ik je erop. Je klemt je blote kuiten om mijn bovenbenen en je armen rusten losjes op mijn schouders. Onze tongen zijn nog altijd als een wokkel in elkaar verstrengeld. Ik kan goed tegen hitte, maar als ik had geweten dat ik jou hier vanavond zou treffen, had ik een korte broek aangedaan. Ik schuif het afgezakte spaghettibandje van je jurk vol kersen weer terug op je schouder. Een grote spetter landt tussen je borsten. We kijken ernaar en naar elkaar en je lacht. Misschien nog wel meer met je ogen dan met je modellenmond. Je bent net twintig, maar op en top vrouw.

Kan iemand me alsjeblieft knijpen?

‘Au! Jezus!’ Ik kijk geërgerd naar mijn broertje, die zoals verwacht rustig doorpit. Bas gaat meestal laat naar bed en heeft weinig slaap nodig. Niet gek als je de uren dié je pakt dan ook nagenoeg in een coma doorbrengt. Ik verplaats zijn arm, die net met een rotgang op mijn voorhoofd belandde, naar zijn buik. Een licht kloppend gevoel blijft achter. Dat wordt een blauwe plek.

Gelukkig lig ik woensdag weer in mijn eigen bed.

Eigenlijk had ik helemaal geen zin in deze vakantie. Althans, ik wilde er wel tussenuit, maar kon maar een paar specifieke weken vrij krijgen van mijn werk als documentairemaker en fotograaf en mijn vrienden hadden precies in die weken al plannen. Net als Tessa en ik, aanvankelijk. We zouden in juli naar Mexico gaan om lekker te duiken en pittoreske stadjes op de gevoelige plaat te leggen. Ik nam zelfs paardrijlessen omdat zij zo graag op die kutbeesten de bergen in wilde. En

toen maakte ze het uit. Zomaar. Ik heb twee jaar van mijn leven verspild aan iemand die liever eerst nog 'de wereld wilde ontdekken'. En dan niet door te duiken in de zee van Playa del Carmen, wat ik óók nog had geregeld. Nee, het kwam erop neer dat ze er nog even lekker op los wilde krikken, voor ze zich echt ging settelen. Althans, dat ontdekte ik toen ik haar in ons bed betrapte met de buurman van zeshoog. Wat kun je je toch in mensen vergissen. Ik werp een blik op mijn sporthorloge. Tien over drie. Ik draai me weer op mijn rug en leg mijn handen achter mijn hoofd. Daar lig je dan, als volwassen man van drieëntwintig naast je achttienjarige snotaap van een broertje in een stikbenauwde tent zonder airco in Zuid-Frankrijk.

En dat allemaal door die trut.

Plots maakt de frustratie weer plaats voor een binnenpretje. Gisteren werd mijn verblijf hier plots een stuk aangenamer.

Terugdenkend aan het moment dat de blikken van de Limburgse schone Lieve en mij elkaar voor het eerst kruisten, trekt er een warme golf van mijn kruin naar mijn tenen. Ik sluit mijn ogen en word weer helemaal in het moment gezogen.

Hoofdstuk 2

Een dag eerder

‘...Zeven, acht, negen... check!’ De afgetrainde canyoninggids, die zich een paar minuten eerder had voorgesteld als Raphaël, stopt zijn pen na het koppen tellen weer terug in zijn mond en meldt in het Engels dat we iedereen hebben en van start kunnen gaan.

Bas, pa en ik maken ons op voor een mannenmiddag, terwijl moeders op het campingstrand achterbleef. Canyoningen, waarbij je dwars door ongerepte kloven en rivieren trekt, hebben we alle drie nog nooit gedaan en dus schreven we ons gisteren last minute in voor het avontuur. Het busje van de gids zat al vol, waarop we met mijn ouders’ auto naar de locatie zijn gereden.

Inmiddels vraag ik me sterk af of pa niet iets te overmoedig is geweest, gezien de hoogte van de rots waar we straks vanaf zullen moeten springen om bij het water te komen. Dat kan nooit goed zijn voor een hartpatiënt, maar naar eigen zeggen is hij nog nooit zo fit geweest. Ik geloof hem op zijn woord, maar blijf voor de zekerheid toch in zijn buurt.

Bij wie ik ook van plan ben in de buurt te blijven, is de blondine die samen met haar vermoedelijke vader net als ik in het diepe lijkt te springen vandaag. Mijn ogen worden als een magneet naar haar toe getrokken als ze zich in haar wetsuit wurmt. Even verderop zie ik dat haar pa nog behoorlijk worstelt om zijn pak over zijn niet per se afgetrainde bovenlijf te hijsen.

Ik trek de stoute slippers aan en positioneer me naast haar. ‘Need some help?’ De blondine kijkt op. Twijfelt een seconde, maar draait dan toch haar rug naar me toe. ‘Eh, ja, graag.’ Om mij te helpen makkelijker bij haar rits te kunnen, houdt ze

haar dikke, lange lokken vast. Ik denk een zuidelijk accent te horen. 'Ah, ook Nederlands.'

'Ja, klopt.' Dan zit de wetsuit zoals hij hoort te zitten en zet ik weer een stap naar achteren, terwijl de blonde haar losse lokken naar voren gooit en vervolgens in een rommelige knot vastbindt op haar hoofd. Ze richt zich weer tot mij. 'Hoewel sommigen van mening zijn dat Limburgers geen Nederlands praten.'

Ze lacht verlegen. Achter haar hartvormige mond schuilt een net gebit – met een vader als tandarts let je daar toch onbewust op als je nieuwe mensen ontmoet.

Ik steek mijn hand uit bij gebrek aan een goed tegenantwoord. 'Tijmen uit Amsterdam, aangenaam.'

Er verschijnt een glinstering in haar ogen. 'Lieve. Leuk je te ontmoeten, Tijmen uit Amsterdam.' Ze knikt subtiel. 'Is dat je vader?'

Ik volg haar blik en zie dan hoe Raphaël – hij doet me denken aan Tarzan – verderop druk met mijn vader in gesprek is. 'Ja, en mijn broertje, Bas, staat daar.'

'Lieve, wil jij je oude vadertje even helpen? Dit verdomde pak doet niet wat ik wil,' onderbreekt een Limburgs accent ons onderonsje.

'Ik kom!' Lieve lacht me vriendelijk toe en legt nog snel een hand op mijn bovenarm, waardoor het bloed plots naar mijn konen stijgt. 'Dankjewel voor de hulp, hè?'

'Graag gedaan,' antwoord ik.

'Allemachtig, wat zie jij rood, pik! Een brandweerwagen is er niks bij. Volgens mij heb jij het flink te pakken!'

Ik was zo afgeleid dat ik even heb gemist dat Bas achter me is gaan staan. 'Lekker wijf, hoor,' kijkt hij Lieve verlekkerd na.

'Heb je haar nummer al geregeld?'

'Rot toch op, Bas. Ik ben vorige week gedumpt, weet je nog?'

Geïrriteerd sla ik mijn broertjes arm van me af. 'Mag ik dat

nog even rustig verwerken? Give me a break.' Een leugen om bestwil, besef ik terwijl ik toekijk hoe Lieve en haar vader als twee van de eersten de afdaling naar beneden maken, waarbij Raphaël, die al een verdieping lager staat, haar een hand toereikt. De figuurlijke dolk die bij dat beeld gevoelsmatig mijn maag perforeert, zegt mij genoeg.

Toedels, Tessa. En hallo, Lieve.

© Copyright Wendy de Liefde